

kasserne under Krigsperioden, som ikke burde være kommet der, Folk, som ikke kunde faa en Kronas Kredit andre Steder. Men saa vidt det er mig bekendt, var Venstrepartiet med til at vedtage Bestemmelsen derom imod Arbejdsløshedskassernes Protest, saa den Bemærkning maa Ministeren hellere gemme og adressere til sit eget Parti. Der blev prompte protesteret af Arbejdsløshedskasserne imod den Bestemmelse, som Lovgivningsmagten paa tvang os, at vi skulde aabne Kasserne for alle og enhver, som havde Lyst til at komme ind. Og naar der siden er renset ud, er det sikkert Arbejdsløshedskasserne, der har gjort det. Vi har ikke i Kasserne mærket noget til, at man fra Venstres Side har gjort noget for at rense ud; tværtimod, naar vi har fjernet Folk, som vi ikke havde Brug for i Arbejdsløshedskasserne, er de løbet til Hjelpekasserne, og under den tidligere Hjelpekasselov var det blevet saaledes, at man satte en Præmie paa dem, der ikke var i Arbejdsløshedskasserne, for man vidste, at de heller ikke var i deres Organisation. Det har ogsaa vakt en Del Røre ude omkring, at der nu var kommet en Del Bestemmelser ind i den nye Lov om, at de, der ikke var Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, naar de havde Adgang dertil, skulde have væsentligt mindre i Understøttelse. Der er ogsaa protesteret mod denne Bestemmelse, særlig fra Landboernes Side.

Det ærede Medlem Hr. Lillelund talte om, at „Social-Demokraten“ havde bebudet, at de arbejdsløse under Lockouten vilde miste Understøttelsen. Jeg vil imidlertid gøre det ærede Medlem Hr. Lillelund opmærksom paa, at den Gang Arbejdsgiverne udsendte deres Lockouttrusel, saa det i første Omgang ud til, at Lockouten vilde omfatte alle Arbejdere indenfor de forskellige Fag; først ved andet Varsel blev det bestemt, hvor mange der skulde sættes paa Gaden indenfor de forskellige Organisationer, og det var betydeligt begrænset. Det er naturligvis Forklaringen paa, at „Social-Demokraten“ ved første Lockoutvarsel skrev, at Lockouten vilde berøve de arbejdsløse deres Understøttelse. Det ærede Medlem sagde dernæst, at „Social-Demokraten“ ikke havde været i Stand til at banke det ind i Arbejdernes Hjerne, at de mistede deres Understøttelse, heller ikke i det ærede Medlem Hr. Staunings Hjerne. Nej, det er rigtigt, men det har den højtærede Indenrigsminister gjort! Ham er det lykkedes at banke det ind i Arbejdernes Bevidsthed ved de drakoniske Bestemmelser, der kom i

Cirkulæret af 21. Marts. Derved er det desværre blevet banket ind i Arbejdernes Hjerne, at de arbejdsløse skal miste deres Understøttelse, fordi Arbejdsgiverne har erklæret Arbejderne Krig.

Forklaringen paa den forandrede Stilling, som Regeringen har taget, og som Indenrigsministeren har udført, er jo simpelthen den, at Landboerne ude omkring i meget stærk Grad har protesteret imod, at de arbejdsløse skulde have Ret til Understøttelse. Deraf kommer denne Forandring. Vi i Arbejdsløshedskasserne har faaet Forespørgsel paa Forespørgsel fra dem, hvem Hjelpekassernes Bestyrelser har nægtet at udbetale Understøttelse. Vi har da naturligvis henvendt os de Steder, vi skulde henvende os, og vi har efter Cirkulæret af 11. Februar faaet den Besked baade fra Arbejdsdirektoratet og andre rette vedkommende, at Understøttelsen gennem fortsat Hjælp og Børnetillæg skulde Hjelpekasserne udbetale. Det er paa dette Punkt, Stormen er blevet vakt. Vi, der havde med Loven at gøre, forstod den saaledes — og den kan ikke forstaas paa anden Maade —, at den gav vore arbejdsløse en Ret til fortsat Hjælp og til Børnetillæg. Men det var det, man ikke vilde og ikke vil ind paa, særlig ude hvor Venstre sidder og regerer Hjelpekasserne. Man vilde ikke ind paa, at de arbejdsløse skulde have en Ret til at faa denne Understøttelse, og det er derover, Stormen er rejst.

Men jeg vil da gerne sige til den højtærede Indenrigsminister, at i hele den lange Tid, de 6 Uger, da det første Cirkulære, det midlertidige Cirkulære, virkede, som oprettholdt den Ordning, der havde været hidtil, nemlig Friheden for Hjelpekasserne med Hensyn til at betale Understøttelse eller ikke, blev der mod os, der havde gennemført Forliget fra Socialdemokratiets Side, rejst en Storm, der saamænd var meget stærkere end den Smule Storm, som Indenrigsministeren var udsat for i Aalborg, og som var stærk nok til at bringe ham bort fra det Standpunkt, han havde staaet paa, da vi sluttede Forliget her. Der blev i alle Byer fra den radikale Side indenfor Arbejderbevægelsen rejst en Storm paa Møder, i Skrifter, i Flyveblade o. s. v., hvori vi blev stemplet med Sprogets groveste Ord. Men jeg gik overalt — og jeg deltog selv i noget over 20 Møder — ud fra, at der var sluttet en Overenskomst mellem samtlige Partier, at Loven var fremkommet ud fra en saadan Overenskomst, og at derfor alle de, der havde været med til Overenskomsten, havde en Forpligtelse til at fortolke Loven loyalt, og